



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 25, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2008, č. j. 17 Ca 33/2006 – 38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2008, č. j. 17 Ca 33/2006 – 38, byla zamítnuta žaloba podaná žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“) ze dne 11. 7. 2006, č. j. DSH/6981/06, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru vnitřních věcí, oddělení přestupkového (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 5. 2006, č. j. VNITŘ/D/436/06, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon“), a z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) citovaného zákona, a to porušením ustanovení § 4 písm. a), § 24 odst. 4 písm. g), § 47 odst. 2 písm. a), odst. 5 a § 53 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a porušením ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za tyto přestupky byla stěžovateli podle § 30 odst. 2 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech

motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že nesouhlasí s námitkami stěžovatele a ztotožňuje se s názorem správního orgánu. Konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu a nebude tedy důvodné pochybnosti o tom, jak se skutek odehrál. Skutečnost, že existují dvě skupiny vzájemně si odporujících důkazů sama o sobě neznamená, že skutkový stav věci nebyl zjištěn dostatečně. Krajský úřad posoudil všechny důkazy podle vlastního uvážení na základě zásady volného hodnocení důkazů, uvedl důvody, proč se přiklonil k jedné skupině svědeckých výpovědí a ke druhé ne, a na základě čeho vyhodnotil jejich důvěryhodnost. Tímto se podle názoru krajského soudu nedopustil pochybení, které stěžovatel namítal. Krajský soud také při hodnocení důvěryhodnosti svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že zatímco výpovědi zasahujících policistů a svědkyně R. V. jsou důvěryhodné a není důvod o jejich pravdivosti pochybovat, výpovědi spolujezdců věrohodné nejsou, a to především vzhledem k jejich stavu alkoholového opojení a současně také vztahu ke stěžovateli. V otázce věrohodnosti policistů krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 7 As 11/2007 – 54, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že v otázce věrohodnosti výpovědi policisty není důvodu pochybovat o její pravdivosti, neboť nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli zájem. Věrohodnost výpovědi zasahujících policistů je dále podle názoru krajského soudu podepřena tím, že se jejich svědecké výpovědi shodují a popis řidiče předmětného vozidla, který podali, je shodný i s popisem řidiče, jak jej té noci uvedla svědkyně R. V.

V kasační stížnost podané v zákonné lhůtě stěžovatelem z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. vyjádřil nesouhlas se závěry krajského soudu s poukazem na to, že krajský soud pouze převzal bez dalšího hodnocení důkazů závěry krajského úřadu. Dále stěžovatel namítal, že krajský soud hodnotil výpovědi zasahujících policistů jako jasný a nezvratný důkaz, aniž by uvažoval nad tím, zda mohou být v souladu s objektivní situací, která kritického dne nastala. Poukázal především na to, že ke kontrole vozidla došlo kolem 01:00 hodin, tedy za noční tmy, přičemž krajský soud vůbec neposoudil kvalitu veřejného osvětlení na daném místě. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že na okraji chodníku byly v řadě umístěny betonové nádoby s keři, které dosahují výšky dvou metrů a jsou umístěny na délce 20ti metrů. Vše se událo za jízdy, jeden ze svědků logicky musel řídit a sledovat spíše situaci v provozu. Podle stěžovatele mohou mít výše uvedené okolnosti zásadní význam při posuzování a hodnocení svědeckých výpovědí policistů, přičemž tito k nim nebyli dostatečně vyslechnuti a z těchto důvodů lze o věrohodnosti svědeckých výpovědí s úspěchem pochybovat. Stěžovatel také nesouhlasí s tím, jak krajský úřad vyhodnotil výpovědi svědků Ž., K. a T. Tito svědci sice ve svých výpovědích uvedli, že před jízdou požili alkohol a jejich výpovědi proto nebyly úplně přesné, ale jednoznačně se všichni shodli na tom, že stěžovatel neřídil a že seděl vzadu ve vozidle. Podle stěžovatele krajský úřad nesprávně popsal stav těchto svědků v kritickou dobu jako stav značného alkoholového opojení. Pro takový závěr však nemá krajský úřad žádnou oporu v důkazech. Stěžovatel také brojí proti tvrzení správního orgánu, že tito svědci mohli být podjatí v jeho prospěch a uvedl, že naopak přesné a shodné výpovědi těchto svědků by svědčily o jejich možném ovlivňování. Vzhledem k tomu, že tito svědci seděli přímo ve vozidle, mohli podat svědectví o tom, kdo kde ve vozidle seděl a kdo jej řídil. Stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým byly krajským soudem svědecké výpovědi vyhodnoceny a je přesvědčen, že při správném a důsledném hodnocení obou skupin důkazů nelze jednoznačně dospět k závěru o průběhu skutkového děje, a je tedy na místě postupovat

podle zásady v pochybnostech ve prospěch. S odkazem na výše uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že podle rozhodnutí magistrátu ze dne 5. 5. 2006, č. j. VNITŘ/D/436/06, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona a ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi ve smyslu § 30 odst. 1 písm. i) citovaného zákona, se měl těchto přestupků dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla Renault Laguna SPZ X dne 18. 12. 2005 v době okolo 21:00 hodin couval v Plzni po jednosměrné vozovce Rejskovy ulice a střetl se levou zadní částí svého vozidla s pravou zadní částí vozidla Peugeot Partner SPZ X řidiče Z. A., který zde své vozidlo zaparkoval na místě šikmého parkování vozidel přední částí směrem k chodníku v souladu s pravidly silničního provozu. Stěžovatel dopravní nehodu nenahlásil Policii České republiky (dále jen „PČR“) a z místa nehody odjel. Vzniklá hmotná škoda na některém ze zúčastněných vozidel nepřevýšila 20 000 Kč. Dále stěžovatel dne 14. 1. 2006 v době okolo 01:00 hodin jel jako řidič motorového vozidla Renault Laguna SPZ X po chodníku Americké ulice ve směru od Klatovské ulice a poté, co spatřil hlídku PČR, která projížděla v tutéž chvíli stejným směrem kolem, zastavil. Projíždějící hlídka PČR také zastavila a přistoupila ke kontrole, při níž vzniklo podezření, že stěžovatel, jehož policejní hlídka označila za řidiče předmětného vozidla, před jízdou požil alkoholické nápoje nebo jinou návykovou látku. Byl tedy vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce, která vyzněla pozitivně a poté byl stěžovatel vyzván k lékařskému vyšetření s odběrem vzorku biologického materiálu, které podstoupit odmítl. Magistrát ve svém rozhodnutí vycházel mimo jiné z úředního záznamu PČR ze dne 14. 1. 2006, v němž je uvedeno, že pprap. J. S., nstržm. V. a nstržm. B. prováděli uvedeného dne hlídkovou činnost v ulici Americká a při průjezdu křižovatkou ulic Americká a Prokopova směrem od ulice Klatovská spatřili na chodníku po pravé straně Americké ulice jedoucí motorové vozidlo směrem od ulice Resslova zn. Renault Laguna šedé barvy, SPZ X, jež se právě rozjíždělo od stánku s kuřaty a poté, co spatřilo policejní hlídku, zastavilo na chodníku před domem č. 42. Policejní hlídka přistoupila ke kontrole tohoto vozidla a při přiblížení se ke dveřím řidiče se řidič náhle přemístil na zadní sedadlo mezi dva další spolujezdce. Na místě řidiče tedy nikdo neseděl a na místě spolujezdce vpředu seděl jeden muž. Policie vyzvala přemístěnou osobu (stěžovatele), aby vystoupila, předložila všechny potřebné doklady a legitimovala se. V průběhu kontroly vzniklo na základě chování stěžovatele podezření, že před jízdou nebo během ní požil alkoholické nápoje a byl tedy vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce. Ta vyzněla pozitivně a přístroj DRÄGER naměřil 1,12 promile alkoholu v dechu. Stěžovatel byl posléze vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem vzorku biologického materiálu, což odmítl. Ve voze seděli tři osoby, u nichž byla zjištěna tato totožnost: M. K., A. Ž., a P. T. Na místě byla zjištěna svědkyně R. V., která pracovala jako prodavačka ve stánku s kuřaty. Tato svědkyně na místě vypověděla, že předmětné vozidlo přijelo až ke stánku, jeho osádka si zakoupila zboží, aniž by kdokoli z vozu

vystoupil, a následně vůz odjel. Řidiče vozidla popsala jako muže ve věku kolem 20 let, střední postavy, světlých vlasů, který byl oblečen do manšestrové bundy světle hnědé barvy se světlým kožešinovým límcem, pod nímž měl tmavou, pravděpodobně červenou, mikinu. Tento popis se shodoval s popisem stěžovatele, který shodně poskytl zasahující policisté. Dále magistrát vycházel ze svědeckých výpovědí svědků. Pprap. S. uvedl, že byl řidičem policejního vozu, ve kterém policisté prováděli hlídkovou činnost. Když projížděli ulicí Americká ve směru od ulice Klatovská tak si všimli, že na chodníku u stánku s kuřaty stojí předmětné vozidlo. Ve chvíli, kdy jej míjeli, se též rozjelo, tudíž jeli souběžně s ním. Pprap. S. viděl řidiče předmětného vozidla, který se na policejní hlídku před tím, než zastavil, podíval, a popsal jej jako muže, který na sobě měl hnědou bundu se světlým límcem, pod bundou měl něco tmavě červeného – triko nebo mikinu. Rovněž mu viděl do obličeje a při provádění kontroly jej bezpečně poznal. Řidič zastavil vozidlo v okamžiku, kdy spatřil policejní hlídku. Tato posléze také zastavila a přistoupila ke kontrole. Než přišli k předmětnému vozidlu, jeho řidič se přemístil vnitřkem auta na zadní sedačku mezi své dva spolujezdce. Dále uvedl, že vozidlo měli stále na očích a nacházelo se jen malou vzdálenost od nich. Jednoznačně vyloučil, že by nějaká osoba mohla z vozidla vystoupit a utéct, aniž by si toho s kolegy všimli. Nstržm. V. popsal skutkový děj shodně s pprap. S. Navíc uvedl, že jel jako spolujezdec v policejním vozidle vpředu, a proto mohl dávat větší pozor na dění kolem sebe. Řidiče předmětného vozidla zřetelně viděl proto, že toto vozidlo bylo od jejich vozidla vzdáleno jen pár metrů a díky veřejnému osvětlení byla i v noci dobrá viditelnost. Řidiče popsal shodně jako pprap. S. Také viděl řidiče předmětného vozu, jak si vnitřkem auta přesedá na zadní sedadlo. Nstržm. B. vypověděl o skutkovém ději i o podobě řidiče předmětného vozu shodně jako jeho kolegové. Svědek M. K. vypověděl, že jel jako spolujezdec na předním sedadle předmětného vozidla, které řídil člověk, jehož nezná a ani by ho již nepoznal. Měl za to, že vozidlo řídil placený řidič, ale asi to tak nebylo, protože placený řidič tam přijel později. Byl pod vlivem většího množství alkoholu, což může mít vliv na jeho výpověď. Od stánku s kuřaty jelo předmětné vozidlo chvíli samo a pak někdo zezadu tahal na ruční brzdu. Když přišli policisté, nikdo na místě řidiče již neseděl. Nevěděl, jak a kdy řidič vozu zmizel, má ale za to, že stěžovatel vozidlo neřídil. A. Ž. ve své svědecké výpovědi uvedl, že jel jako spolujezdec na zadním sedadle předmětného vozidla, které řídil nájemný řidič, jehož sehnal stěžovatel. Řidiče popsal jako špinavého blondáka střední postavy oblečeného do riflí a šedivé nebo černé bundy. Od stánku s kuřaty ujeli asi 10 m a řidič náhle zastavil a z vozu utekl přes hlavní silnici směrem k rybárně. Přiznal, že byl v kritickou dobu pod vlivem alkoholu (středně opilý) a že tedy není možné tvrdit, že si vše dobře pamatuje a vše dobře vnímal. S jistotou ale uvedl, že stěžovatel neřídil a po celou dobu jízdy seděl vedle něho. Svědek P. T. uvedl, že jel jako spolujezdec v předmětném vozidle, jež řídil nájemný řidič, kterého sehnal stěžovatel a svědek jej popsal jako špinavého blondáka, který měřil asi 170 cm. U stánku s kuřaty někdo kuřata kupoval a podával je zbytku osádky auta zvenku otevřenými dveřmi u řidiče. Svědek nebyl schopen uvést, kdo to byl. Po nákupu kousek popojeli a náhle se objevili policisté, v tu chvíli tam již řidič nebyl, pravděpodobně někam utekl. Kdy se tak stalo a kam řidič utekl, nebyl schopen svědek sdělit s poukazem na to, že byl pod vlivem alkoholu („měl dost vypito-určitě deset piv a nějakou whisky“) a vše si přesně nepamatuje. Jistě si ale pamatoval, že stěžovatel předmětný vůz neřídil. Svědkyně R. V. vypověděla, že toho večera, jehož datum ani den si již nepamatuje, se jí přišel na něco dotázat příslušník PČR. Nějakou chvíli před tím přijelo ke stánku s kuřaty, ve kterém prodávala, vozidlo, barvu ani typ si již nepamatuje, a řidič tohoto vozidla nakupoval přímo

z auta staženým okýnkem, aniž by vystoupil. Vozidlo následně odjelo a za chvíli ji přišel vyslýchat výše zmíněný policista. Svědkyně si již nepamatovala vzhled řidiče a nedokázala jej tedy znovu popsat. Uvedla, že toho večera pravděpodobně vyslýchajícímu policistovi řidiče předmětného vozidla popsala. Magistrát ve svém rozhodnutí argumentoval tím, že svědecké výpovědi stěžovatelových spolujezdců jsou nevěrohodné, neboť si v mnoha bodech navzájem neodpovídaly, všichni byli ve stavu značného alkoholového opojení a kromě toho je pravděpodobné, že jejich výpovědi byly ovlivněny podjatostí z důvodu bližšího vztahu ke stěžovateli. Naopak svědecké výpovědi zasahujících policistů vyhodnotil magistrát jako věrohodné, neboť tyto se navzájem shodovaly jak v popisu událostí, tak v popisu stěžovatele. Krom toho tvrzení zasahujících policistů podporovala výpověď svědkyně V. Proti rozhodnutí magistrátu se stěžovatel odvolal ke krajskému úřadu, který odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s tím, že se s ním ztotožňuje a neshledal v něm pochybení správního orgánu I. stupně ani po stránce dostatečného zjištění skutkového stavu, ani po stránce právního posouzení věci. Věrohodnost svědků vyhodnotil krajský úřad stejným způsobem jako magistrát a konstatoval, že z důvodu značného alkoholového opojení svědků vypovídajících ve prospěch stěžovatele, jejich úzkého vztahu k němu a rozporuplnosti jejich výpovědí tyto považuje za nevěrohodné, zatímco o výpovědích zasahujících policistů není důvodu z hlediska jejich věrohodnosti pochybovat, neboť se navzájem shodují.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě pouze namítal, že krajský soud bez dalšího převzal hodnocení důkazů a závěry z rozhodnutí krajského úřadu, vyslovil nesouhlas s posouzením věrohodnosti svědků Ž., K. a T. a zasahujících policistů a vyjádřil přesvědčení, že nebylo možné dospět k jednoznačnému závěru o průběhu skutkového děje a mělo být tedy postupováno ve smyslu zásady in dubio pro reo.

V dané věci proti sobě stojí dvě skupiny odporujících si důkazů, konkrétně svědeckých výpovědí. Spolujezdci stěžovatele, jejichž výpovědi se sice v mnoha bodech liší, shodně tvrdí že stěžovatel předmětné vozidlo neřídil. Zasahující policisté naopak všichni vypověděli, že jsou si jisti, že stěžovatel byl řidičem předmětného vozidla, neboť jej viděli řídit před tím, než se po zastavení vozu přemístil na zadní sedadlo automobilu. Rovněž samotného přesunu stěžovatele na zadní sedadlo vozidla byli všichni zasahující policisté podle svých výpovědí přímými svědky.

Přesto, že by se v této situaci na první pohled mohlo jevit jako vhodné a zároveň nutné použití zásady in dubio pro reo, neboť se zdá, že zde díky dvěma skupinám navzájem si odporujících důkazů vzniká důvodná pochybnost o skutečném průběhu skutkového děje, při dostatečném a podrobném zhodnocení jednotlivých důkazů, především tedy svědeckých výpovědí jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, a zohlednění ostatních pro skutkový děj důležitých okolností, je nutné dospět k závěru, že v tomto případě důvodná pochybnost o průběhu skutkového děje nevzniká.

Nejvyšší správní soud má za to, že důvěryhodnost svědků Ž., K. a T. byla správními orgány I. i II. stupně a krajským soudem zpochybněna zcela oprávněně, a to z následujících důvodů. V první řadě byli tito svědci v kritické době pod vlivem alkoholu, což všichni ve svých svědeckých výpovědích potvrdili. Připustili také, že jejich svědecké výpovědi mohou být v důsledku toho ovlivněny a nemusí být přesné. Tato skutečnost se projevuje

především jejich vzájemnou rozporností ohledně popisu událostí předcházejících kontrole prováděné policisty. Především se neshodli na tom, jak z předmětného vozu odešel podle jejich výpovědí jeho skutečný řidič. M. K. uvedl, že již od stánku s kuřaty jelo určitou dobu vozidlo samo a pak někdo zezadu vzal za ruční brzdu a tak vozidlo zastavil. Nevěděl, kdy a jak řidič vozidla odešel, vypověděl ale, že má za to, že stěžovatel neřídil. A. Ž. naopak uvedl, že řidič byl při cestě od stánku s kuřaty ještě ve vozidle a utekl teprve po jeho zastavení přes hlavní silnici směrem k rybárně. Tvrdil ale s jistotou, že stěžovatel neřídil. P. T. uvedl, že poté, co předmětné vozidlo ujelo pár metrů od stánku s kuřaty a zastavilo, řidič tam náhle nebyl. Nepamatoval si, kdy odešel s poukazem na to, že se nacházel ve stavu alkoholového opojení. Vypověděl ale, že stěžovatel bezpochyby neřídil. Jediné skutečnosti, ve kterých se tedy tito svědkové shodují, jsou ty, že se nakupovalo u stánku s kuřaty, stěžovatel neřídil a neznámý řidič, který vozidlo řídil, z něj zmizel. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud si svědkové nebyli schopni s jistotou vzpomenout jakým způsobem a kdy utekl skutečný řidič vozidla, dá se úspěšně pochybovat o tom, zda si opravdu jistě pamatují, jestli stěžovatel řídil nebo ne. Tato skutečnost je jedním z důvodů snížení důvěryhodnosti výpovědí těchto svědků.

Stěžovatel v souvislosti s hodnocením výše uvedených svědeckých výpovědí namítal, že krajský úřad chybně použil při popisu stavu svědků pojmu „značné“ alkoholové opojení, pro nějž neměl oporu v důkazech. Svědek P. T. ve své výpovědi uvedl, že za večer měl „dost vypito, takže všechno nevnímal přesně“. Svědek A. Ž. vypověděl, že byli všichni středně opilí a svědek M. K. uvedl, že vypil větší množství alkoholu. Je tedy jen otázkou, zda by se v těchto případech dal stav svědků popsat jako „značné“ alkoholové opojení. Pokud by Nejvyšší správní soud vycházel z jednotlivých výpovědí samostatně, dalo by se tohoto pojmu užít v případě svědků P. T. a M. K., a nikoliv ve vztahu ke svědkovi A. Ž. Stanovení, zda bylo alkoholové opojení svědků „značné“ či nikoliv, však nemá pro daný případ příliš velkou relevanci, neboť je jednoznačně prokázáno, že alkoholové opojení všech svědků, jak to vyplývá z jejich výpovědí a současně i z jejich rozpornosti jejich výpovědí ohledně některých skutečností, bylo takové intenzity, že bylo schopno ovlivnit vnímání, pozornost a paměť svědků, a to do té míry, že si nebyli schopni na některé důležité události vzpomenout přesně nebo vůbec. Nejvyšší správní soud má tedy za prokázané, že vliv požitého alkoholu narušilo ve významné míře důvěryhodnost těchto svědků.

Stěžovatel dále namítal, že označení těchto svědků za podjaté v jeho prospěch také nebylo důvodné. K tomuto Nejvyšší správní soud odkazuje na judikát Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 524/05, který konstatuje, že „při posuzování věrohodnosti svědka je nutné posuzovat jeho objektivitu, respektive vztah k účastníkům řízení i k jeho projednávané věci.“ S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, přičemž z něho vyplývá, že při posuzování věrohodnosti svědka je důležitým kritériem i jeho vztah k účastníkovi řízení, v tomto případě stěžovateli, který by měl být brán v úvahu. P. T. na otázku, zda zná stěžovatele dobře, odpověděl kladně. V jeho případě lze tedy uvažovat o eventualitě, že skutečnosti vnímal a hovořil o nich příznivě pro stěžovatele v důsledku přátelského vztahu s ním. Svědek M. K. vypověděl, že zná stěžovatele, protože je to kamarád jeho syna a svědek Ž. se k této problematice vůbec nevyjádřil. I u těchto svědků lze předpokládat, že určitý vztah ke stěžovateli existuje, ovšem nelze jednoznačně dospět ke stejnému závěru jako u svědka T., neboť z jejich svědeckých výpovědí není zřejmé, jak blízký je jejich vztah

ke stěžovateli. Tato okolnost však nemá pro hodnocení věrohodnosti svědků zásadní relevanci.

Pokud stěžovatel poukázal na to, že neshoda ohledně některých bodů ve výpovědích jeho spolujezdců spíše přispívá k jejich věrohodnosti, neboť pokud by byly výpovědi shodné, dalo by se předpokládat, že se o nich svědci předem dohodli, k tomuto Nejvyšší správní soud podotýká, že takto by bylo možné uvažovat v případě, že by se svědecké výpovědi shodovaly ve všech nebo ve většině detailů, u nichž by bylo vysoce nepravděpodobné, že by svědci byli schopni shodně si je zapamatovat. Co se týká zásadních okamžiků předmětné události, jako kdy a jak utekl řidič vozidla, má Nejvyšší správní soud za to, že v tomto případě není důvod považovat shodnost výpovědí za podezřelou ani nedůvěryhodnost vzbuzující.

Dále v rámci své stížní námitky poukázal stěžovatel na to, že výpovědi policistů byly hodnoceny jako jasný a nezvratný důkaz, aniž by došlo k úvaze o tom, zda mohou být v souladu s objektivní situací, která kritického dne nastala. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ulice Americká je jednou z hlavních tříd města Plzně a zároveň se nachází přímo v centru města. Lze tedy s vysokou pravděpodobností předpokládat, že byla dostatečně intenzivně a kvalitně osvětlená, tedy dostačujícím způsobem, aby bylo možné na krátkou vzdálenost rozpoznat rysy a oblečení člověka. Toto potvrzuje ve své výpovědi i svědek nstržm. V. Žádný z dalších svědků pak ani přímo, ani nepřímo nenaznačuje, že by existovaly v rozhodnou dobu problémy s viditelností či nedostatečným osvětlením daného místa. Kromě toho se obě vozidla pohybovala malou rychlostí, neboť předmětné vozidlo se od stánku s kuřaty teprve rozjíždělo a vozidlo policejní hlídky podle výpovědí policistů u stánku s kuřaty zpomalilo tak, že určitou dobu jelo souběžně s předmětným vozidlem. Tato malá rychlost nemohla mít podle názoru Nejvyššího správního soudu významný vliv na vnímání okolí a událostí, které se odehrály. Betonová nádoba s keřem se sice v předmětnou dobu na chodníku nacházela, nicméně podle výpovědi pprap. S. byl stěžovatel zřetelně jako řidič vidět, i když jejich auta dělila nádoba na květiny. S ohledem na situaci, okolnosti a prostředí, v němž k předmětným událostem došlo, není důvod zpochybňovat výpovědi zasahujících policistů. Tito pouze vykonávali svou služební povinnost, aniž by měli jakýkoli zájem na věci a jejím výsledku. Není zde tedy patrný důvod, kvůli kterému by zasahující policisté vypovídali záměrně v neprospěch stěžovatele. Tento právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud již také v rozsudku ze dne 20. 9. 2007 č. j. 7 As 11/2007 - 54, www.nssoud.cz.

Svědkem předmětných událostí byla R. V., která prodala stěžovateli a jeho spolujezdcům u stánku s kuřaty určité zboží. Z úředního záznamu PČR vyhotoveného dne 14. 1. 2006 zasahujícími policisty vyplývá, že tato svědkyně popsala pprap. J. S. vzhled i ošacení řidiče předmětného vozidla, přičemž tento popis se shodoval s popisem zasahujících policistů a byl v něm identifikován stěžovatel. Později při podání svědecké výpovědi si už svědkyně na výše uvedené skutečnosti nevzpomněla a jediné, co s jistotou tvrdila, bylo, že si u ní řidič předmětného vozidla kupoval nějaké zboží, a to přímo z auta pouze přes stažené okénko, přičemž nikdo z vozu nevystupoval. Nejvyšší správní soud nemůže vycházet z obsahu výpovědi R. V. obsažené v úředním záznamu zasahujících policistů, neboť se nejedná o svědeckou výpověď, ale pouze o vysvětlení podle § 137 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jehož záznam nelze podle odst. 4

citovaného ustanovení použít jako důkaz. Nejvyšší správní soud musí vycházet pouze ze svědecké výpovědi svědkyně R. V. ze dne 12. 4. 2006, ze které vyplývá, že v době, kdy předmětné vozidlo stálo u stánku s kuřaty, byl jeho řidič ještě ve vozidle a nikam neodešel, dokonce osobně kupoval od svědkyně zboží ve stánku s kuřaty. Řidič ani nevystoupil, koupě se odehrála pouze přes stažené okénko vozidla. Tato svědecká výpověď nekoresponduje s výpovědí svědka P. T., který uvedl, že nakoupené zboží někdo podával zbytku osádky vozidla zvenku. Nejvyšší správní soud se zde přiklání k výpovědi svědkyně, kterou považuje za pravdivou a věrohodnou. Svědkyně R. V. byla nezávislou pozorovatelkou, která neměla důvod svědčit nepravdivě ani ve prospěch stěžovatele, ani v jeho neprospěch, a neměla na věci ani jejím výsledku žádný zájem. Vzhledem k tomu, že se svědkyně prodávala ve stánku, lze předpokládat, že nebyla pod vlivem alkoholu ani jiné návykové látky, která by mohla ovlivnit kvalitu jejího vnímání okolních událostí. Naproti tomu výpověď svědka P. T. byla již z výše uvedených důvodů označena za méně věrohodnou. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud při svém rozhodování považoval výpověď svědkyně R. V. za věrohodnou a pravdivou a při svých úvahách tedy vycházel ze skutečnosti, že u stánku s kuřaty nikdo z vozidla nevystoupil a řidič vozidla v tomto okamžiku neutekl. P. T. a M. K. vypověděli, že ve chvíli, když zasahující policisté přistoupili ke kontrole vozidla, řidič ve voze již nebyl. Nedokázali však přesně popsat, jak, kdy, kam a proč řidič utekl. Vzhledem k tomu, že zasahující policisté od doby, kdy se předmětné vozidlo rozjelo od stánku s kuřaty, se pohybovali jen ve velmi malé vzdálenosti od něj přičemž, jak vyplývá ze svědecké výpovědi jednoho z policistů, osvětlení prostoru bylo dostatečné, je nutno mít za to, že pokud by někdo z vozidla uprchl, zasahující policisté by to s jistotou zpozorovali.

Nejvyšší správní soud má tedy z výše uvedených důvodů za prokázané, že u stánku s kuřaty nikdo nevystoupil ani neutekl a že se tak nestalo ani po zastavení vozidla. Toto zjištění vede nutně k závěru, že předmětné vozidlo s jistotou řídil jeden ze čtyř členů jeho osádky. Na tomto místě soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz, které sice neřeší identickou situaci, ale principiálně je možné jej v tomto případě použít. Ve zmiňovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že „správní orgán je povinen postavit nad vši rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo).“ Dále je v něm uvedeno, že „Pokud je jisté či vysoce pravděpodobné, že jedna z vícero konkrétních osob se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustila, avšak není na jisto postaveno, která z nich to byla, nelze za přestupek postihnout nikoho, třebaže pachatel přestupku se mezi uvedenými osobami zjevně nachází. V reálném světě však k takovéto eventualitě nebude docházet často, neboť většinou bude možno, třeba i na základě uceleného řetězce „nepřímých“ důkazů, zjistit, kdo konkrétně se z okruhu osob, jež připadají v úvahu, deliktního jednání dopustil, a to i tehdy, přenáší-li jedna z nich odpovědnost ze spáchání přestupku na jinou.“ Před významné skutkové odlišnosti obou případů je pro věc stěžovatele důležitá nosná zásada citovaného rozsudku, a to, že nesmí existovat „rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku“. Nejde tedy o jakoukoli pochybnost, ale o pochybnost „rozumnou“. To znamená, že musí existovat reálně představitelná možnost, že

se situace odehrála jinak, přičemž v takovém případě by obviněný přestupek nespáchal. V daném případě Nejvyšší správní soud neshledal, že by zde byla rozumná pochybnost o skutkovém ději tak, jak z něho vycházel krajský soud. Zasahující policisté vypověděli, že na vlastní oči viděli, jak se stěžovatel přesouvá z předního sedadla u řidiče na zadní sedadla předmětného vozu. Tohoto byli svědky v okamžiku, kdy šli směrem k předmětnému vozu, který byl v tuto chvíli od nich vzdálen jen pár metrů. Vše se odehrálo na osvětlené ulici. Objektivně lze tedy tvrdit, že přemísťování stěžovatele na zadní sedadla vozu bylo možné zřetelně vidět. Dále policisté uvedli, že stěžovatele viděli předmětné vozidlo řídit ještě před jeho zastavením před domem č. 42 na Americké ulici, a to od okamžiku, kdy se toto vozidlo rozjelo od stánku s kuřaty až do jeho zastavení. Všichni zasahující policisté současně vypověděli, že ve stěžovateli, který ve chvíli, kdy došli až k předmětnému vozidlu, již seděl na jeho zadním sedadle, bezpečně poznali řidiče tohoto vozidla, kterého před chvílí viděli při jeho jízdě od stánku s kuřaty. S přihlédnutím ke krátké vzdálenosti obou vozidel, k přiměřenému osvětlení daného místa a ke skutečnosti, že se vše odehrálo za pomalé víceméně souběžné jízdy obou vozidel, má Nejvyšší správní soud za to, že policisté dostatečně zřetelně a jasně zahlédli řidiče předmětného vozidla tak, aby jej následně mohli bezpečně poznat. Současně také skutečnost, že ze všech členů osádky vozu policisté označili za řidiče právě a jen stěžovatele, vypovídá o tom, že v rozhodné postupovali s jistotou a bez pochyb o identitě řidiče. Současně Nejvyšší správní soud poukazuje na již výše uvedenou skutečnost, totiž že má za prokázané, že řidič z vozidla neutekl a řídila tedy jedna ze čtyř osob, které seděly ve vozidle při kontrole policistů. Za těchto okolností není tedy důvodu mít rozumnou pochybnost o tom, jak se skutkový děj odehrál a kdo byl řidičem vozidla.

Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že v tomto případě není důvodu pro použití zásady v pochybnostech ve prospěch, neboť neexistuje pochybnost o skutkovém ději. V této souvislosti lze poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002 sp. zn. IV. ÚS 154/2, <http://nalus.usoud.cz>, v němž se k zásadě in dubio pro reo uvádí „Nelze se ztotožnit s názorem, že stojí-li proti sobě dvě odlišné výpovědi - obžalovaného a poškozené, přičemž další důkazy ve věci nelze provést, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obžalovaného v souladu se zásadou in dubio pro reo. Uplatnění této zásady je namístě, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Pokud však soud po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí nebo jedna ze skupiny výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna, a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady "v pochybnostech ve prospěch", neboť soud pochybnosti nemá.“

Po důkladném posouzení a vzájemné komparaci všech svědeckých výpovědí, při objektivním zohlednění podmínek okolního prostředí a jednotlivých faktorů, které mohly mít na průběh skutkového děje vliv, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že neexistuje důvodná pochybnost o tom, že stěžovatel byl řidičem předmětného vozidla a z toho důvodu se dopustil výše uvedených přestupků.

Z pohledu Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud při svém rozhodování nepochybil. Skutečnost, že po stránce právního názoru a skutkového hodnocení se rozsudek krajského soudu shoduje s rozhodnutím krajského úřadu, ještě nutně neznamená, že krajský soud jen bez dalšího převzal hodnocení důkazů a závěry z rozhodnutí krajského úřadu. Krajský soud dostatečně zjistil skutkový stav, podrobně se zabýval jednotlivými důkazy, postavil je do vzájemné souvislosti, uvedl, které věci má za prokázané, které nikoliv a z jakých důvodů a z těchto svých úvah vyvodil závěr, se kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu

